

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 3. november 2017

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
C-649/15 P	TV2/Danmark mod Kommissionen (appel) Påstande: Den appellerede dom ophæves, for så vidt som den frifinder Kommissionen for TV2's principale påstand. Domstolen træffer afgørelse i sagen og den anfægtede afgørelse annulleres, for så vidt som den fastslår, at de undersøgte foranstaltninger udgjorde statsstøtte omfattet af artikel 107, stk. 1, TEUF. Subsidiært hjemvises denne del af sagen til Retten til fornyet behandling. Den appellerede dom ophæves, for så vidt som den frifinder Kommissionen for anden del af TV2's subsidiære påstand. Domstolen træffer afgørelse i sagen og den anfægtede afgørelse annulleres, for så vidt som den fastslår, at de licensmidler, der i årene 1997-2002 blev overført til TV2 og derefter videreført til Regionerne, udgjorde statsstøtte til TV2. Subsidiært hjemvises denne del af sagen til Retten til fornyet behandling. Den appellerede dom ophæves, for så vidt som den pålægger TV2 at bære sine egne omkostninger og betale tre fjerdele af Kommissionens omkostninger. Kommissionen tilpligtes at betale TV2's sagsomkostninger for Retten såvel som for Domstolen. Såfremt der sker hjemvisning til Retten, henvises afgørelsen om sagsomkostninger for den hjemviste del af sagen også til Retten.	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Kulturministeriet Finansministeriet Erhvervsministeriet Kammeradvokaten	Dom	09.11.17
C-656/15 P	Kommissionen mod TV2/Danmark (appel) Ved denne appel nedlægger Kommissionen påstand om ophævelse af den appellerede dom [T-674/11, TV2/Danmark mod Kommissionen] for så vidt som denne dom annullerer Kommissions afgørelse	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Kulturministeriet Finansministeriet Erhvervsministeriet	Dom	09.11.17

	<p>2011/839/EU af 20. april 2011 om Danmarks foranstaltninger (C 2/03) for TV2 Danmark for så vidt som denne afgørelse fastslår at reklameindtægter fra 1995 og 1996 over til TV2/Danmark via TV2-Fonden udgør statsstøtte. Til støtte for appellen gør Kommissionen gældende, at Retten begik en retlig fejl ved at anlægge en fejlagtig fortolkning af begrebet "statsmidler" i artikel 107, stk.1, TEUF, herunder af begrebet "kontrol", og Kommissionen gør i denne sammenhæng endvidere en begrundelsesmangel gældende. Kommissionens appel i nærværende sag vedrører spørgsmålet om hvorvidt de midler, der indgik i TV2 Reklame som følge af salg af reklame-spots og tekst-tvreklamer (reklameindtægterne) er statsmidler i artikel 107, stk. 1, TEUFs forstand.</p>	Kammeradvokaten		
C-657/15 P	<p>Viasat Broadcasting UK mod TV2/Danmark (appel)</p> <p>Ved denne appel nedlægger Viasat følgende påstande: Punkt 1 i Rettens dom of 24. september 2015 i sag T-674/11, TV2/Danmark mod Kommissionen ophæves (påstand 1) og Den del af Rettens dom af 24. september 2015 i sag T-674/11, TV2/Danmark mod Kommissionen, hvorved Retten tager det tredje led i sagsøgerens første anbringende til følge, ophæves (påstand 2) og Kommissionens frifindes i annullationsøgsmålet anlagt af TV2 og Kongeriget Danmark og TV2/Danmark og Kongeriget Danmark, sagsøgeren i første instans, tilpligtes at betale Viasats sagsomkostninger</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Kulturministeriet Finansministeriet Erhvervsministeriet Kammeradvokaten</p>	Dom	09.11.17
C-5/16	<p>Republikken Polen mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union</p> <p>Polen har anlagt sag ved EU-Domstolen med påstand om annulation af Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse (EU) 2015/1814 af 6. oktober 2015 om oprettelse og anvendelse af en permanent markedsstabiliserende kvotereseerve i forbindelse med Unionens ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner og om ændring af direktiv 2003/87/EF. Regeringen har intervenseret til støtte for Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union.</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Energi-, Forsynings- og Klimaministeriet Energistyrelsen</p>	GA	09.11.17
C-633/16	<p>Ernst & Young (sag forelagt af Sø- og Handelsretten)</p> <p>1. Efter hvilke kriterier skal det vurderes, om en virksomheds adfærd/dispositioner er omfattet af forbuddet i artikel 7(1) i Rådets forordning nr. 139/2004 om kontrol med fusioner og virksomhedsoverdragelser (forbuddet mod præimplementering), og forudsætter en gennemførelseshandling i artikel 7(1)'s forstand, at handlingen, helt eller delvist, faktisk eller juridisk, udgør en del af selve det kontrol skifte eller den sammenblanding af de deltagende virksomheders fortsættende aktiviteter, som - forudsat at tærskelværdierne er opfyldt - udløser pligten til anmeldelse? 2. Kan en opsigelse af en samarbejdsaftale som den i sagen foreliggende, som er afgivet under omstændigheder svarende til dem, der er beskrevet i forelæggelseskendelsens pkt. 1-20, udgøre en gennemførelses-</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Erhvervsministeriet Kammeradvokaten Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen</p>	Mundtlig forhandling	15.11.17

	<p>handling omfattet af forbuddet i Rådets forordning nr. 139/2004, artikel 7(1), og efter hvilke kriterier skal det i så fald afgøres? 3. Gør det ved besvarelsen af spørgsmål 2 nogen forskel, om opsigelsen faktisk har medført konkurrenceretligt relevante markedsmæssige virkninger? 4. Såfremt spørgsmål 3 besvares bekræftende, bedes det oplyst, efter hvilke kriterier og med hvilken grad af sandsynlighed det i givet fald skal afgøres, om opsigelsen har medført sådanne markedsmæssige virkninger, herunder betydningen af at sådanne virkninger om muligt kunne henføres til andre årsager?</p>			
C-691/15 P	<p>Kommissionen mod Bilbaína de Alquitranes m.fl. (appel)</p> <p>En række virksomheder i flere medlemsstater har ved Retten ved EU-Domstolen fået medhold i en sag anlagt mod Kommissionen med påstand om delvis annullation af Kommissionens forordning (EU) nr. 944/2013 af 2. oktober 2013 om ændring, med henblik på tilpasning til den tekniske og videnskabelige udvikling, af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1272/2008 om klassificering, mærkning og emballering af stoffer og blandinger (herefter forordning 944/2013), for så vidt angår klassificeringen af stoffet beg, kultjære-, højtemperaturs-(CTPHT) som giftigt for vandmiljøet. Kommissionen har appelleret sagen til EU-Domstolen (anvendelse af summationsmetoden).</p> <p>Påstande: — Dom afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 7. oktober 2015 i sag T-689/13, Bilbaína de Alquitranes m.fl. mod Kommissionen, EU:T:2015:767, ophæves. — Sagen hjemvises til Retten med henblik på fornyet behandling.</p> <p>— Afgørelsen om appelsagens omkostninger udsættes.</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Miljø- og Fødevarerministeriet Miljøstyrelsen</p>	Dom	22.11.17
C-541/16	<p>Europa-Kommissionen mod Kongeriget Danmark</p> <p>KOM har den 25. oktober 2016 indgivet stævning ved EU-Domstolen mod DK for tilsidesættelse af forpligtelser på området for cabotagekørsel i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1072/2009 om fælles regler for adgang til markedet for international godskørsel. I stævningen nedlægger KOM påstand om, at DK ikke har opfyldt sine forpligtelser i henhold til artikel 2, nr. 6, jf. artikel 8, i forordningen, da det i dansk ret er fastsat, at ”én cabotagekørsel” kan bestå enten af flere læsesteder eller af flere lossesteder, men ikke begge dele. KOM påstår desuden, at DK tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p> <p>KOM gør gældende, at forordningen udtømmende regulerer transportvirksomheders adgang til at udføre cabotagekørsel på de betingelser, der er fastsat i forordningen, og at det derfor er i strid med forordningen, når DK begrænser antallet af losse- eller læsesteder.</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Transport-, Bygnings- og Boligministeriet</p>	GA	23.11.17

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Processkridt	Dato
C-98/15	<p>Espadas Recio</p> <p>1. Skal § 4 i rammeaftalen om deltidsarbejde, der er knyttet som bilag til direktiv 97/81/EF om rammeaftalen vedrørende deltidsarbejde, i lyset af den retspraksis, der følger af [Domstolens dom af 10. juni 2010, Bruno m.fl., C- 395/08], fortolkes således, [at] bestemmelsen finder anvendelse på en bidragsbaseret ydelse ved arbejdsløshed som den, der er omhandlet i artikel 210 i den spanske Ley General de Seguridad Social, som alene finansieres af de bidrag, der indbetales af arbeidstageren og de virksomheder, hvori vedkommende har været ansat, og som fastsættes på grundlag af de ansættelsesperioder, hvor der er indbetalt bidrag i de seneste seks år forud for det tidspunkt, hvor personen bliver arbejdsløs i juridisk forstand?</p>	Beskæftigelsesministeriet	Dom	09.11.17
C-489/15	<p>CTL Logistics</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal EU-retlige bestemmelser, navnlig artikel 30, stk. 1, første punktum, stk. 2, stk. 3, stk. 5, første afsnit, stk. 6, i direktiv 2001/14/EF fortolkes således, at krav om tilbagebetaling af afgifter for benyttelse af infrastruktur, som er aftalt eller fastsat mellem en infrastrukturforvalter og en ansøger i en rammeaftale, er udelukket, hvis sådanne krav ikke gøres gældende ved de procedurer, der er fastsat for det nationale tilsynsorgan, og de tilsvarende retslige procedurer, i forbindelse med hvilke disse afgørelser fra tilsynsorganet efterprøves? 2. Skal EU-retlige bestemmelser, navnlig artikel 30, stk. 1, første punktum, stk. 2, stk. 3, stk. 5, første afsnit, stk. 6, i direktiv 2001/14/EF fortolkes således, at krav om tilbagebetaling af afgifter for benyttelse af infrastruktur, som er aftalt eller fastsat mellem en infrastrukturforvalter og en ansøger i en rammeaftale, er udelukket, hvis de omtvistede afgifter ikke forudgående er blevet forelagt det nationale tilsynsorgan? 3. Er en civilretlig efterprøvelse af rimeligheden af afgifter for benyttelse af infrastruktur på grundlag af en national civilretlig bestemmelse, som giver domstolene mulighed for at kontrollere rimeligheden af fastsættelsen af en ydelse, når denne fastsættes ensidigt af den ene part, og eventuelt selv ved egen afgørelse at fastsætte den ud fra et rimeligt skøn, forenelig med EU-rettens bestemmelser, som forpligter infrastrukturforvalteren til at overholde generelle retningslinjer for fastsættelsen af afgiften såsom kravet om omkostningsdækning (artikel 6, stk. 1, i direktiv 2001/14/EF) eller kriterierne vedrørende markedsbæredygtigheden (artikel 8, stk. 1, direktiv 2001/14/EF)? 4. Hvis tredje spørgsmål besvares bekræftende: Skal den civile domstol ved sin skønudøvelse overholde kriterier i direktiv 2001/14/EF vedrørende fastsættelsen af afgifterne for benyttelse af infrastruktur, og i givet fald hvilke? 5. Er den civilretlige efterprøvelse af afgifters rimelig-</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	Dom	09.11.17

	<p>hed på grundlag af den i spørgsmål 3 nævnte nationale bestemmelse forenelig med EU-retten, for så vidt som de civile domstole fastsætter afgiften under afvigelse fra jernbaneforvalterens generelle afgiftsprincipper og -størrelser [org. s. 3], selv om jernbaneforvalteren ifølge EU-retten er forpligtet til at sikre ikke-diskriminerende ligebehandling af alle adgangsberettigede (artikel 4, stk. 5, i direktiv 2001/14/EF)? 6. Er den civile rimelighedsefterprøvelse af en infrastrukturforvalters afgifter forenelig med EU-retten i betragtning af den omstændighed, at EUretten lægger til grund, at tilsynsorganet har kompetence til at træffe afgørelse om uenigheder mellem infrastrukturforvalteren og den adgangsberettigede om afgifterne for benyttelse af infrastruktur eller om størrelsen eller strukturen af de afgifter for benyttelse af infrastruktur, som den adgangsberettigede skal betale eller ville skulle betale (artikel 30, stk. 5, tredje afsnit, i direktiv 2001/14/EF), og at tilsynsorganet i lyset af potentielt mange tvister ved forskellige civile domstole ikke længere ville kunne sikre en ensartet anvendelse af jernbanelovgivningen (artikel 30, stk. 3, i direktiv 2001/14/EF)? 7. Er det foreneligt med EU-retten, navnlig artikel 4, stk. 1, i direktiv 2001/14/EF, hvis nationale bestemmelser forlanger en beregning af samtlige infrastrukturforvalterens afgifter for benyttelse af infrastruktur, som udelukkende er baseret på direkte omkostninger?</p>			
C-227/16	<p>Arts</p> <p>Sagen vedrører: 1) Er et sæt betingelser i en aftale mellem en kalveopdrætter og en integrationsvirksomhed, således som det er beskrevet i denne doms punkt 3.4 og 3.5, og hvoraf følger, at en engangsbetaling, der er tildelt kalveopdrætteren i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 73/2009 af 19. januar 2009 om fælles regler for den fælles landbrugspolitik ordninger for direkte støtte til landbrugere og om fastlæggelse af visse støtteordninger for landbrugere, tilflyder integrationsvirksomheden i form af et fradrag i prisen på de opfedede kalve, gyldigt i betragtning af formålene med denne forordning, nemlig at give landbrugere en rimelig levestandard ved hjælp af direkte indkomststøtte og fremme af den offentlige sundhed, dyresundhed, miljø og dyrevelfærd? 2) Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende, har en national ret i betragtning af den foreliggende modstrid med formålene med forordning nr. 73/2009 kompetence til på grundlag af princippet <i>clausula rebus sic stantibus</i> at ændre aftalen således, at [org. s. 16] den ulempe, der opstår for integrationsvirksomheden som følge af ugyldigheden, helt eller delvist udlignes, blandt andet ved en nedsættelse af prisen på opfedede kalve?</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	09.11.17
C-233/16, C-234/16, C-235/16, C-236/16,	<p>ANGED m.fl.</p> <p>1) Skal artikel 49 TEUF og 54 TEUF fortolkes således, at de er til hinder for en regional afgift, som pålægges anvendelsen af store individuelle detailhandelscentre med et salgsareal på eller over 2 500 m² på</p>	Erhvervsstyrelsen	GA	09.11.17

C-237/16	<p>grund af den påvirkning, som disse detailhandelscentre kan have på landområdet, miljøet og handelen i byerne i denne region, men som juridisk set gør sig gældende, uanset om disse detailhandelscentre reelt er placeret uden for eller inden for byzonen, og i de fleste tilfælde i praksis pålægges virksomheder fra andre medlemsstater, i betragtning af: i) at afgiften ikke påvirker forretningsdrivende, der ejer flere detailhandelscentre med et individuelt salgsareal på under 2 500 m², uanset størrelsen af det samlede salgsareal for alle ejerens detailhandelscentre: ii) at afgiften fritager store kollektive detailhandelscentre, iii) at afgiften fritager individuelle detailhandelscentre, der beskæftiger sig med salg af havebrugsartikler, køretøjer, byggematerialer, maskiner og industrimaterialer, og iv) at kun 40% af beregningsgrundlaget for afgiften opkræves hos virksomheder, der hovedsageligt beskæftiger sig med salg af møbler, vvs-artikler, døre og vinduer, samt gør-det-selv-forretninger? 2) Skal artikel 107, stk. 1, TEUF fortolkes således, at følgende udgør statsstøtte, der er forbudt i henhold til denne bestemmelse: i) den fuldstændige fritagelse i IGEC for individuelle detailhandelscentre med et salgsareal på under 2 500 m², kollektive detailhandelscentre og individuelle detailhandelscentre, der beskæftiger sig med salg af havebrugsartikler, køretøjer, byggematerialer, maskiner og industrimaterialer, og ii) den delvise fritagelse i IGEC for individuelle virksomheder, der hovedsageligt beskæftiger sig med salg af møbler, vvs-artikler, døre og vinduer, samt gør-det-selv-forretninger? 3) Hvis de nævnte fuldstændige og delvise fritagelser i IGEC udgør statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF, hvad er da den tidsmæssige gyldighed af denne afgørelse i betragtning af eksistensen og indholdet af den skrivelse af 2. oktober 2003, som direktøren for GD COMP's kontor for statsstøtte sendte til Kongeriget Spaniens faste repræsentation ved Den Europæiske Union i forbindelse med sag CP 11/01 vedrørende påstand om statsstøtte ydet af den selvstyrende region Catalonien i henhold til den lov, der er vedtaget af Parlament de Catalunya?</p>			
C-306/16	<p>Maio Marques da Rosa</p> <p>Sagen vedrører: 1) I lyset af artikel 5 i Rådets direktiv 93/104/EF af 23. november 1993 og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003 samt artikel 31 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder er det da nødvendigt i et tilfælde med skifteholdsarbejdere, der har skiftende hvileperioder, og som er ansat i en virksomhed, der har åbent alle ugens dage, men som ikke er åben kontinuerligt i alle døgnets 24 timer, at tildele den obligatoriske hviledag, som arbejdstageren har ret til inden for hver syvdagesperiode, dvs. som minimum på syvendagen efter seks på hinanden følgende arbejdsdage? 2) Er en fortolkning, hvorefter arbejdsgiveren i forhold til disse arbejdstagere frit kan</p>	Beskæftigelsesministeriet	Dom	09.11.17

	<p>vælge de dage, hvor han inden for hver uge tildeler arbejdstageren de hvileperioder, som den pågældende har ret til, således at arbejdstageren kan forpligtes til uden vederlag for overarbejde at arbejde i op til ti på hinanden følgende dage (f.eks. fra onsdagen i én uge, hvor der har været hviledag mandag og tirsdag, indtil fredagen i den følgende uge, hvorefter lørdag og søndag er hviledag), forenelig med de nævnte direktiver og bestemmelser? 3) Er en fortolkning, hvorefter den ikke-afbrudte hvileperiode på 24 timer kan tildeles på en hvilken som helst kalenderdag inden for en bestemt periode på 7 kalenderdage, og den efterfølgende ikke-afbrudte hvileperiode på 24 timer (hvortil lægges 11 timer daglig hvile) ligeledes kan tildeles på en hvilken som helst kalenderdag inden for den periode på syv kalenderdage, der følger efter den førstnævnte periode, forenelig med disse direktiver og bestemmelser? 4) Er en fortolkning, hvorefter arbejdstageren i stedet for at afholde en ikkeafbrudt hvileperiode på 24 timer (hvortil lægges 11 timer daglig hvile) for hver syvdagesperiode kan afholde to perioder, sammenhængende eller ej, på 24 timers ikke-afbrudt hvile på en hvilken som helst af de fire kalenderdage i en bestemt periode på 14 kalenderdage, forenelig med disse direktiver og bestemmelser, henset også til artikel 16, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003?</p>			
C-359/16	<p>Altun</p> <p>Sagen vedrører: Kan en E 101- attest, der er udstedt i henhold til artikel 11, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 af 21. marts 1972 om regler til gennemførelse af forordning (EØF) nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, som flytter inden for Fællesskabet, således som den var gældende, indtil den blev ophævet ved artikel 96, stk. 1, i forordning (EF) nr. 987/2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, annulleres eller lades ude af betragtning af en anden ret end en ret i den udstationerende medlemsstat, såfremt de faktiske omstændigheder, som den skal tage stilling til, tillader den konstatering, at attesten er erhvervet eller gøres gældende på svigagtig vis?</p>	Beskæftigelsesministeriet	GA	09.11.17
C-414/16	<p>Egenberger</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal artikel 4, stk. 2, i direktiv 2000/78/EF fortolkes således, at en arbejdsgiver såsom den sagsøgte i den foreliggende sag – eller kirken på dennes vegne – med bindende virkning selv kan bestemme, om et krav om, at en ansøger tilhører en bestemt religion, under hensyn til aktivitetens karakter eller den sammenhæng den indgår i, udgør et regulært, legitimt og berettiget erhvervsmæssigt krav på baggrund af arbejdsgiverens/kirkens etik? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Skal der i en retsvist som den foreliggende ses bort fra en</p>	Beskæftigelsesministeriet Moderniseringsstyrelsen	GA	09.11.17

	<p>bestemmelse i national ret – som her AGG's § 9, stk. 1, første alternativ – hvorefter det også er tilladt at udøve forskelsbehandling på grund af en persons religion ved beskæftigelse gennem trossamfund og institutioner, der henhører under disse, såfremt det henset til dette trossamfunds selvforståelse og selvbestemmelsesret er berettiget at stille et erhvervsmæssigt krav om, at en person tilhører en bestemt religion? 3) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, spørges der desuden om følgende: Hvilke krav skal der stilles til aktivitetens karakter eller den sammenhæng den indgår i, for at det kan anses for at udgøre et regulært, legitimt og berettiget erhvervsmæssigt krav på baggrund af organisationens etik som omhandlet i artikel 4, stk. 2, i direktiv 2000/78/EF?</p>			
C-423/16 P	<p>HX mod Rådet (appel)</p> <p>Påstande: — Det fastslås, at appellen er begrundet og i sin helhed kan antages til realitetsbehandling, og alle anbringender til støtte for appellen tages til følge. — Det fastslås, at de anfægtede retsakter delvis kan annulleres. — Dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 2. juni 2016 i sag T-723/14, HX mod Rådet for Den Europæiske Union, ophæves for så vidt angår den del, hvorved Hashem Akkad ikke fik medhold. — Rådets afgørelse (FUSP) 2015/837 af 28. maj 2015 om ændring af afgørelse 2013/255/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Syrien, hvorved Rådet forlængede gyldigheden af afgørelse 2013/255 frem til den 1. juni 2016, annulleres, for så vidt som den vedrører Hashem Akkad. — Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale appellants sagsomkostninger, herunder udlæg, honorarer osv. i forbindelse med dennes forsvar.</p>	<p>Udenrigsministeriet Erhvervsministeriet Erhvervsstyrelsen</p>	<p>Dom</p>	<p>09.11.17</p>
C-671/15	<p>APVE e.a</p> <p>Sagen vedrører: 1) Kan aftaler, vedtagelser eller former for praksis inden for producentorganisationer, sammenslutninger af producentorganisationer og faglige organisationer, som ville kunne kvalificeres som konkurrencebegrænsende i forhold til artikel 101 TEUF, falde uden for det i denne artikel fastsatte forbud på grund af det forhold alene, at de kan henføres til de opgaver, der inden for rammerne af den fælles markedsordning er overdraget til disse organisationer, og det på trods af, at de ikke henhører under nogen af de generelle undtagelser, der blev fastsat først i artikel 2 i forordning (EØF) nr. 26 af 4. april 1962, siden i artikel 2 i forordning (EF) nr. 1184/2006 af 24. juli 2006 og endelig i artikel 176 i forordning (EF) nr. 1234/2007 af 22. oktober 2007? 2) I bekræftende fald, skal artikel 11, stk. 1, i forordning (EF) nr. 2200/96, artikel 3, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1182/2007 og artikel 122, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1234/2007 – som blandt de målsætninger, der er tillagt producentorganisationerne og deres sammenslutninger, fastsætter målsætningen om at regulere produktionspriserne og målsætningen om at tilpasse produktionen efter efterspørgslen, navnlig</p>	<p>Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen</p>	<p>Dom</p>	<p>14.11.17</p>

	<p>hvad angår mængde – da fortolkes således, at de former for praksis, der vedrører kollektiv fastsættelse af en minimumspris, samordning af de mængder, der bringes i omsætning på markedet, eller udveksling af strategiske oplysninger, og som gennemføres af disse organisationer eller deres sammenslutninger, falder uden for forbuddet mod konkurrencebegrænsende karteller, for så vidt som de tilsigter at opfylde disse målsætninger?</p>			
C-165/16	<p>Lounes</p> <p>Såfremt en spansk statsborger og unionsborger: i) flytter til Det Forenede Kongerige og dermed har gjort brug af sin ret til fri bevægelighed i henhold til direktiv 2004/38/EF og ii) opholder sig i Det Forenede Kongerige og dermed har gjort brug af sine rettigheder i henhold til artikel 7 eller 16 i direktiv 2004/38/EF og iii) efterfølgende opnår britisk statsborgerskab i tillæg til hendes spanske statsborgerskab i form af dobbelt statsborgerskab og iv) adskillige år, efter at hun har opnået britisk statsborgerskab, gifter sig med en tredjelandsstatsborger, som hun opholder sig sammen med i Det Forenede Kongerige, er hun og hendes ægtefælle da begge berettigede i henhold til direktiv 2004/38/EF som omhandlet i artikel 3, stk. 1, mens hun opholder sig i Det Forenede Kongerige og har både spansk og britisk statsborgerskab?</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	14.11.17
C-498/16	<p>Schrems</p> <p>1. Skal artikel 15 i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 fortolkes således, at en »forbruger« som omhandlet i denne bestemmelse mister denne egenkab, hvis han efter længere tids benyttelse af en privat Facebook-konto i forbindelse med håndhævelsen af sine krav udgiver bøger, holder foredrag til dels mod vederlag, driver websites, indsamler donationer til håndhævelse af kravene og lader talrige forbrugere overdrage deres krav til ham mod tilsagn om, at de vil få del i et eventuelt positivt resultat af søgsmål efter fradrag af sagsomkostninger? 2. Skal artikel 16 i forordning nr. 44/2001 fortolkes således, at en forbruger i en medlemsstat samtidig med sine egne krav som følge af en forbrugertransaktion ved sagsøgerens værneting også kan gøre andre forbrugeres lignende krav gældende, når disse forbrugere har bopæl i a. samme medlemsstat b. en anden medlemsstat eller c. et tredjeland og kravene i medfør af disse forbrugertransaktioner med samme sagsøgte og i samme retlige sammenhæng er blevet overdraget til ham, og overdragelsen ikke er led i sagsøgerens erhvervsmæssige eller professionelle virke, men tjener til fælles håndhævelse af kravene?</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen Forbrugerombudsmanden	GA	14.11.17
C-658/15	<p>Robeco Hollands Bezit m.fl.</p> <p>Sagen vedrører: Skal et system, hvori deltager flere fund agents og mæglere, som inden for systemet repræsenterer henholdsvis »open end« investerings-selskaber og investorer i handelstransaktioner, og som faktisk kun hjælper disse »open end« investerings-selskaber ved udførelsen af deres pligt til at</p>	Finanstilsynet	Dom	16.11.17

	gennemføre de af investorerne indgivne købs- og salgsordrer på deltagerrettigheder, betragtes som et reguleret marked som omhandlet i artikel 4, stk. 1, nr. 14), i direktiv 2004/39/EF, og hvilke kriterier er herved i bekræftende fald afgørende?			
C-560/16	Dédouch e.a. Sagen vedrører: 1. Skal artikel 22, nr. 2), i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (herefter »Bruxelles I forordningen «) fortolkes således, at den også omfatter retsforhandlinger om efterprøvelse af rimeligheden af det vederlag, som en hovedaktionær skal betale, svarende til kapitalandelens værdi, til de tidligere ejere af disse kapitalandele, der blev overdraget som følge af en beslutning truffet på et aktieselskabs generalforsamling om tvungen overdragelse af de øvrige kapitalandele til hovedaktionæren (også kendt som »tvangsindløsning«), når den på aktieselskabets generalforsamling truffne beslutning fastsætter beløbet for et rimeligt vederlag, der er bindende for hovedaktionæren og for selskabet i henhold til de ydede rettigheder samt over for de øvrige ejere af kapitalandele? 2. Såfremt svaret på ovenstående spørgsmål er benægtende, skal Bruxelles I-forordningens artikel 5, nr. 1), litra a), da fortolkes således, at den også omfatter retsforhandlinger om efterprøvelse af rimeligheden af det i ovenstående spørgsmål beskrevne vederlag? 3. Såfremt svaret på begge de ovenstående spørgsmål er benægtende, skal Bruxelles I-forordningens artikel 5, nr. 3), da fortolkes således, at den også omfatter retsforhandlinger om efterprøvelse af rimeligheden af det i det første spørgsmål beskrevne vederlag?	Erhvervsministeriet Finanstilsynet	GA	16.11.17
T-458/16	Acquafarm mod Kommissionen Påstande: Sagsøgeren har for Retten nedlagt påstand om erstatning for det tab, denne har lidt som følge af den manglende koordinering af administrationen af akvakulturanlægget i Gibraleón (Huelva), hvilket alvorligt krænker den berettigede forventning, der er opstået i denne virksomhed, idet den blev tilkendt støtte til gennemførelse af et akvakulturprojekt, som Den Europæiske Union parallelt hermed har gjort umuligt at gennemføre, henset til, at den har forbudt eksport af den fiskeart, der skal opdrættes i det anlæg, der skal opføres.	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	16.11.17
C-191/16	Pisciotti Sagen vedrører: 1. a) Er udleveringsforretninger mellem en medlemsstat og et tredjeland et forhold, der uafhængigt af det konkrete tilfælde aldrig henhører under traktaternes materielle anvendelsesområde, således at det EU-retlige forbud mod forskelsbehandling i artikel 18, stk. 1, TEUF ikke skal tages i betragtning ved en (ordret) anvendelse af en forfatningsmæssig regel (her: artikel 16, stk. 2, første punktum, i Grundgesetz [den tyske forfatning, herefter »GG«]), der kun forbyder udlevering af egne stats-	Justitsministeriet	GA	21.11.17

	<p>borgere til tredjelande? b) Såfremt dette spørgsmål skal besvares bekræftende: Skal spørgsmål 1 besvares anderledes, hvis udleveringsforretningen mellem en medlemsstat og Amerikas Forenede Stater falder ind under udleveringsaftalen mellem Den Europæiske Union og Amerikas Forenede Stater? 2. I det omfang anvendelsen af traktaterne ikke på forhånd er udelukket med hensyn til medlemsstaternes udleveringsforretninger med Amerikas Forenede Stater: Skal artikel 18, stk. 1, TEUF og Domstolens hertil relevante praksis fortolkes således, at en medlemsstat på ubestemt tid vis handler i strid med forbuddet mod forskelsbehandling i artikel 18, stk. 1, TEUF, hvis den på grundlag af en forfatningsmæssig regel (her: GG's artikel 16, stk. 2, første punktum) i forbindelse med begæring om udlevering fra tredjelande behandler egne statsborgere og statsborgere fra andre EU-medlemsstater forskelligt, idet den kun udleverer de sidstnævnte? 3. Såfremt det i de ovenfor nævnte tilfælde besvares bekræftende, at der foreligger en tilsidesættelse af det generelle forbud mod forskelsbehandling i artikel 18, stk. 1, TEUF: Skal Domstolens praksis forstås således, at der i et tilfælde som det foreliggende, hvor der forud for den kompetente myndigheds udleveringstilladelse obligatorisk skal foretages en legalitetskontrol ved en retslig procedure, hvis konklusion imidlertid kun er bindende for myndigheden, såfremt udleveringen erklæres for ulovlig, allerede i forbindelse med en simpel tilsidesættelse af forbuddet mod forskelsbehandling i artikel 18, stk. 1, TEUF kan foreligge en kvalificeret tilsidesættelse, eller er en åbenbar tilsidesættelse påkrævet? 4. Såfremt en åbenbar tilsidesættelse ikke er påkrævet: Skal Domstolens praksis fortolkes således, at det må afvises, at der foreligger en tilstrækkelig kvalificeret tilsidesættelse i et tilfælde som det foreliggende, allerede såfremt den nationale øverste udøvende myndighed, når der ikke findes nogen retspraksis fra Domstolens side vedrørende den konkrete situation i sagen (her: den materielle anvendelse af det generelle forbud mod forskelsbehandlings i artikel 18, stk. 1, TEUF i forbindelse med medlemsstaternes udleveringsforretninger med Amerikas Forenede Stater), som begrundelse for dens afgørelse kan henvise til overensstemmelsen med tidligere afgørelser truffet af nationale retter i samme sag?</p>			
C-542/16	<p>Länsförsäkringar Sak Försäkringsaktiebolag e.a. Sagen vedrører: 1 a) Omfatter [direktiv 2002/92] virksomhed, hvor forsikringsformidleren ikke har haft til hensigt at indgå en reel forsikringsaftale? Har det nogen betydning om fraværet af en sådan hensigt allerede forelå før eller først efter, at virksomheden blev indledt? 1 b) Har det – i den i spørgsmål 1 a) anførte situation – nogen betydning om formidleren ud over den fiktive virksomhed også har drevet en reel forsikringsformidlingsvirksomhed? 1 c) Har det – stadig i den i spørgsmål 1 a) anførte situation – nogen betydning, at virksomheden udadtil fremstår for</p>	Erhvervsstyrelsen	GA	21.11.17

	kunden som indledende arbejde i forbindelse med indgåelse af forsikringsaftaler? Har kundens, velbegrandede eller ugrandede, opfattelse af, hvorvidt der er tale om forsikringsformidling, nogen betydning?			
C-224/16	<p>AEBTRI</p> <p>Sagen vedrører: 1) Har Den Europæiske Unions Domstol for at undgå modstridende retsafgørelser kompetence til at fortolke toldkonventionen om international godstransport på grundlag af TIR-carneter (TIR-Convention) af 14. november 1975, som De Europæiske Fællesskaber har tiltrådt med Rådets forordning (EØF) nr. 2112/78, på en for medlemsstaternes domstole bindende måde, når det drejer sig om denne konventions artikel 8 og artikel 11, med henblik på at bedømme, om der foreligger hæftelse for den garanterende organisation, som også er reguleret i artikel 457, stk. 2, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks (gennemførelsesforordningen til toldkodeksen)? 2) Tillader fortolkningen af artikel 457, stk. 2, i gennemførelsesforordningen til toldkodeksen sammenholdt med TIR-konventionens artikel 8, stk. 7, (nu artikel 11, stk. 2) og de tilhørende forklarende bemærkninger at lægge til grund, at toldmyndighederne i en sag som den foreliggende, når de i TIRkonventionens artikel 8, stk. 1 og 2, nævnte beløb er forfaldne, så vidt muligt skal forlange dem indriet af indehaveren af TIR-carnetet, som skylder disse beløb direkte, før de retter krav mod den garanterende organisation? 3) Kan det lægges til grund, at den modtager, som har erhvervet en vare eller har den i sin besiddelse, om hvilken det vides, at den er transporteret med TIR-carnet, og for hvilken det ikke er konstateret, at den er frembudt for bestemmelses-toldstedet og angivet til dette, alene på grundlag af disse omstændigheder er den person, som burde have vidst, at varen var unddraget toldtilsyn, og skal den pågældende anses for solidarisk hæftende debitor som omhandlet i artikel 203, stk. 3, tredje led, sammenholdt med artikel 213 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks? 4) Såfremt det tredje spørgsmål besvares bekræftende: Er toldmyndighedernes passivitet med hensyn til at forlange betaling af toldskylden af denne modtager til hinder for, at den garanterende organisations ansvar i henhold til TIR-konventionens artikel 1, nr. 16) – som også er reguleret i artikel 457, stk. 2, i gennemførelsesforordningen til toldkodeksen – indtræder?</p>	SKAT	Dom	22.11.17
C-251/16	<p>Cussens</p> <p>Sagen vedrører: 1. Finder princippet om misbrug af rettigheder, der er anerkendt i [Den Europæiske Unions] Domstols dom [af 21. februar 2006], [Halifax m.fl. mod Commissioners of Customs and Excise (C-255/02, EU:C:2006:121)], og som finder anvendelse på momsområdet, anvendelse over for en person, når</p>	Skatteministeriet SKAT	Dom	22.11.17

	<p>der ikke findes en national foranstaltning, uanset om den stammer fra lovgivning eller retspraksis, som gennemfører princippet, under omstændigheder som de i denne sag omhandlede, hvor omdefineringen af transaktionerne forud for salget og salgstransaktionerne til køberne (samlet kaldet »appellanternes transaktioner«), således som [Revenue] Commissioners har påstået, vil medføre, at appellanterne har et momstilsvar, når et sådant momstilsvar ikke ville opstå, hvis de bestemmelser, der var gældende i national lovgivning på det relevante tidspunkt for appellanternes transaktioner, finder anvendelse? 2. Såfremt svaret på det første spørgsmål er, at princippet om misbrug af rettigheder finder direkte anvendelse over for en person, selv når der ikke findes en national foranstaltning, uanset om den stammer fra lovgivning eller retspraksis, som gennemfører princippet, var princippet da tilstrækkeligt klart og præcist til at kunne anvendes på appellanternes transaktioner, som blev gennemført, inden Domstolen afsagde Halifax-dommen, og navnlig under hensyn til retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af appellanternes berettigede forventning? 3. Såfremt princippet om misbrug af rettigheder finder anvendelse på appellanternes transaktioner, således at de skal omdefineres a) hvorledes skal moms på appellanternes transaktioner da beregnes og opkræves, eftersom der ikke ville være moms at beregne eller opkræve ifølge national ret, og b) hvordan skal de nationale retsinstanser da pålægge et sådant tilsvare? 4. Ved afgørelsen af, om det væsentligste formål med appellanternes transaktioner var at opnå en afgiftsfordel, bør den nationale ret da behandle transaktionerne forud for salget (som er blevet anset for alene at være gennemført af afgiftsmæssige årsager) for sig selv, eller skal formålet med appellanternes transaktioner behandles som en helhed? 5. Skal section 4(9) i [Value Added Tax] Act anses for en national lov, der gennemfører [Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter – Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (EFT L 145, s. 1), som ændret ved Rådets direktiv 95/7/EF af 10. april 1995 (EFT L 102, s. 18) (herefter »sjette direktiv«)], uanset at den er uforenelig med lovbestemmelsen i sjette direktivets artikel 4, stk. 3, hvorefter appellanterne – hvis bestemmelsen anvendes korrekt – skulle behandles som afgiftspligtige hvad angår leveringen inden første indflytning i ejendommene, uanset der var en tidligere afgiftspligtig råden over ejendommene? 6. Såfremt section 4(9) er uforenelig med sjette direktiv, misbruger appellanterne, idet de støtter sig til denne sub-section, da rettigheder i strid med de principper, der er anerkendt i Halifax-dommen? 7. Subsidiært og såfremt section 4(9) ikke er uforenelig med sjette direktiv, har appellanterne da opnået en afgiftsfordel, der er i strid med formålet med direktivet og/eller section 4? 8. Selv såfremt section 4(9) ikke skal anses for at gennemføre sjette direktiv,</p>			
--	--	--	--	--

	finder princippet om misbrug af rettigheder, således som fastslået i Halifaxdommen, da ikke desto mindre anvendelse på de omtvistede transaktioner under henvisning til de i Halifax-dommen opstillede kriterier?			
Forenede sager C-427/16 og C-428/16	<p>CHEZ Elektro Bulgaria m.fl.</p> <p>Sagen vedrører: 1) Er artikel 101, stk. 1, TEUF (forbud mod at hindre, begrænse eller fordreje konkurrencen) til hinder for artikel 36, stk. 2, i lov om advokatvirksomhed, ifølge hvilken en sammenslutning af virksomheder, som udøver liberale erhverv (det øverste advokatråd), har beføjelse til på grundlag af en af staten overdraget kompetence på forhånd at fastsætte minimumspriser på de ydelser, som disse virksomheder udfører (advokatsalærer)? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Er den civile retsplejelovs artikel 78, stk. 5, in fine (i den del, hvor denne bestemmelse ikke tillader en nedsættelse af advokatsalæret under en fastsat minimumsstørrelse) i strid med artikel 101, stk. 1, TEUF? 3) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Er artikel 132, nr. 5, i lov om advokatvirksomhed (vedrørende anvendelsen af denne lovs artikel 136, stk. 1) i strid med artikel 101, stk. 1, TEUF? 4) Er artikel 56, stk. 1, TEUF (forbud mod begrænsning af den frie udveksling af tjenesteydelser) til hinder for artikel 36, stk. 2, i lov om advokatvirksomhed? 5) Er den civile retsplejelovs artikel 78, stk. 8, i strid med artikel 101, stk. 1, TEUF? 6) Er den civile retsplejelovs artikel 78, stk. 8, i strid med direktiv 77/249 (for så vidt angår retten for personer, som repræsenteres af juridiske rådgivere, til at forlange advokatsalærer)? 7) Er artikel 2a i de supplerende bestemmelser til bekendtgørelse nr. 1 i strid med direktiv 2006/112, som tillader at anse momsen for en bestanddel af prisen for en ydelse, der er udført i forbindelse med udøvelse af et liberalt erhverv (vedrørende indregningen af momsen som en del af det skyldige advokatsalær)?</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	23.11.17
C-482/16	<p>Stollwitzer</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal EU-retten i sin nuværende form, navnlig det generelle EU-retlige ligebehandlingsprincip, det generelle princip om forbud mod diskriminering på grundlag af alder som omhandlet i artikel 6, stk. 3, TEU og artikel 21 i chartret om grundlæggende rettigheder, forbuddet mod forskelsbehandling for så vidt angår arbejdskraftens frie bevægelighed som omhandlet i [org. s. 2] artikel 45 TEUF og Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv, fortolkes således, at den er til hinder for en national bestemmelse som den i hovedsagen omtvistede, som for at afhjælpe en af Den Europæiske Unions Domstol i afgørelsen Gotthard Starjakob fastslået forskelsbehandling på grundlag af alder (nemlig manglende medregning af tjenesteperioder tilbagelagt inden det fyldte 18. år for ÖBBansatte) ganske vist for en</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet Beskæftigelsesministeriet Moderniseringsstyrelsen	GA	23.11.17

	<p>lille del af de ÖBB-ansatte, som blev forskelsbehandlet efter den gamle ordning, tager hensyn til tjenesteperioder tilbagelagt inden det fyldte 18. år (dog kun tjenesteperioder, som objektivt er tilbagelagt hos ÖBB og sammenlignelige offentlige jernbaneinfrastruktur og/eller jernbanetrafikvirksomheder i EU, EØS og lande, som er tilknyttet EU gennem associerings- og/eller mobilitetsaftaler), men for den overvejende del af de oprindeligt forskelsbehandlede ÖBB-ansatte imidlertid ikke medregner alle andre tjenesteperioder tilbagelagt før det fyldte 18. år, navnlig heller ikke tjenesteperioder, som sætter de pågældende ÖBB-ansatte i stand til bedre at varetage deres arbejde, f.eks. tjenesteperioder hos private og andre offentlige trafikskaber og/eller infrastrukturvirksomheder, som fremstiller, sælger eller servicerer den af arbejdsgiveren anvendte infrastruktur (rullende materiel, skinneanlæg, ledningsanlæg, elektriske og elektroniske anlæg, sikringssystemer, banegårdsanlæg og lignende) eller virksomheder, som kan sidestilles hermed, og dermed i praksis for langt størstedelen af de ÖBB-ansatte, som var berørt af den diskriminerende gamle ordning, endeligt fastsætter en forskelsbehandling på grundlag af alder? 2) Realiserer en medlemsstat, som er enejer af en jernbanetrafikvirksomhed og faktisk arbejdsgiver for de ansatte i denne virksomhed, og som af rent fiskale årsager ved lovændringer i 2011 og 2015 med tilbagevirkende kraft forsøger at fjerne disse ansattes EU-retlige krav på efterbetaling af løn som følge af diskriminering bl.a. på grundlag af alder, som er fastslået af Den Europæiske Unions Domstol i flere afgørelser (David Hütter, Siegfried Pohl, Gotthard Starjakob), og som også er anerkendt i flere nationale domstolsafgørelser, bl.a. også afgørelser afsagt af Oberster Gerichtshof (8 ObA 11/15y), de af Domstolen i dennes retspraksis opstillede betingelser for den pågældende medlemsstats EU-retlige hæftelse, navnlig en tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af EU-retten, bl.a. artikel 2, stk. 1, sammenholdt med artikel 1 i direktiv 2000/78/EF, som er fortolket ved flere afgørelser afsagt af Domstolen (David Hütter, Siegfried Pohl, Gotthard Starjakob)?</p>			
C-572/16	<p>INEOS</p> <p>Sagen vedrører: Er bestemmelserne i artikel 10a i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF af 13. oktober 2003 om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet og om ændring af Rådets direktiv 96/61/EF samt bestemmelserne i Kommissionens afgørelse af 27. april 2011 om fastlæggelse af midlertidige EU-regler for harmoniseret gratisfordeling af emissionskvoter i henhold til artikel 10a i direktiv 2003/87/EF (2011/278/EU) til hinder for en bestemmelse i en medlemsstat, som for handelsperioden 2013-2020 fastsætter en materiel præklusjonsfrist for ikke rettidigt indgivne ansøgninger om tildeling af gratis emissionscertifikater til bestående anlæg og i denne forbindelse udelukker</p>	Energistyrelsen	GA	23.11.17

	berigtigelse af fejl eller supplerings af (ufuldstændige) oplysninger i ansøgningen om tildeling, som først konstateres efter udløbet af den frist, som medlemsstaten har fastsat?			
T-140/15	Aurora mod CPVO Påstande: Den anfægtede afgørelse annulleres. EF-Sortsbeskyttelse nr. EU 15118 erklæres ugyldig. EF-Sortsmyndigheden tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder eventuelle intervenserende parter omkostninger.	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	23.11.17